

Prahova

George Coșbuc

Din pământ, din locuința
Mamei tale, ieși zâmbind,
Prahova! Și stai mirată
Și te tremură dorința
Să vezi lumea cu lumină!
Inima de plâns ți-e plină;
Ochii tăi spre soare cată
Și-ai tăi ochi mai vii s-aprind.
În pământ cât e de rece
Și-n pământ nu vezi nimic

Nu te mai întoarce-acasă!
Eu pe drum te voi petrece
Cu povești și cu povețe,
Voi cânta a ta frumsețe!
Lasă lumea ta, o lasă,
Tu frumoasă, eu voinic!

Vino încet pe-aici, iubită!
Adă mâna, să nu cazi
Peste pietrele din cale!
Tu tresari de fericită
Și-mbătută de viață;
Soarele-ți răsare-n față
Haid-acum fugind la vale
Printre șoptitorii brazi.

Ce frumos se-mbracă dealul
Cu flori roșii pe-unde treci!
Îți întâmpină sosirea
Munții ce despart Ardealul,
Codrii vechi și plini de noapte,
Luncile cu mii de șoapte.
Râzi cu hohot la privirea
Neguroșilor Bucegi?

Uite-acum cât ești de mare,
Uite ce frumoasă ești!
Tu, sălbatico între fete,
Iată sate-acum în zare,
Prahova, să fii cuminte!
Ține cumpăt la cuvinte,
Stai și pune-ți flori în plete,

Mai frumos să te gătești.

Potrivește-ți părul bine;
Strânge mijlocelul tău,
Pieptul plin ca să-ți răsară!
S-or uita flăcăi la tine,
Și copile tinerele:
Să vorbești frumos cu ele,
Să nu-ți scoată vorbă-n țară
Că tu ești crescută rău!

Iată satul! E Azuga.
Tu auzi acum întâi
Dulce vuiet de vioară
Haide, iubito, haide cu fuga,
Să jucăm și noi chindia!
Cum te-aprinde veselie
Și cum joci tu de ușoară,
Și-ai voi să tot rămâi!

Dar te mână-n lume dorul
Să vezi lumea! Și tu fugi
Și te pierzi visând cu gândul.
Veselă-ți mlădii trupșorul
Și la brâu pui flori de viță,
Flori de crâng pui în cosiță
Și pe-alesul tău visându-l
Treci prin văi, cu blânde rugi.
Dar auzi! E plin pământul
De răsunete! Pe loc
Un balaur cât un munte
Vine-nfiorat ca vântul
Cu o sută de picioare

Cu mugiri șuierătoare,
Și-i c-un ochi de foc în frunte
Și pe nări el varsă foc!
Prahova năvalnic sare,
Neștiind aceasta ce-i.
Pletele-i rămân răzlețe,
Ochii plini de spaimă-i are
Și cu pieptul gol s-aruncă
Peste liniștita luncă
Părul ei sunt valuri crețe,
Spuma albă-i pieptul ei!

Te-ai speriat, frumoasă fată,
Galbenă ce te-ai făcut!

A fost tren, n-a fost balaur!
Plângi acum și, rușinată,
Pieptul plin, vădita taină,
Ți-l ascunzi sub larga haină
Și dai părului de aur
Tot repaosul pierdut.

Dar tu uiți curând! Și iară
Salți pe netedele lunci,
Și cu râsuri repetate,
Veselă din cale-afară,
Iei câmpiile de-a latul,
Și când vezi deoparte satul
Bați în palme și pe spate
Capul gingaș ți-l arunci.

Iat-o! Pe sub râpi înalte,
Ea cu hohote adânci
Fuge, parcă-i urmărită;
Strânge pieptul să nu-i salte
Și pe după stânci dispare
Și târziu, departe-n zare,
Leneșă și obosită,
Iese iar de după stânci.

Câteodată, mânioasă,
Spumegând la cotituri,
Te azvârli vuind la vale
Dar așa ești mai frumoasă!
Ochii negri ți-i întuneci;
Și sălbatică aluneci;
De-al tău vuiet gem în cale
Liniștilele păduri.

Stai! Tu simți un tremur rece!
Caraimanul, până-n nori,
Stă pândind în cap să-ți cadă
Pe sub el dacă vei trece!
Uite, parcă-l mișcă vântul!
Să ne-ajute Domnul sfântul!
Uite-acum, să nu ne vadă
Am scăpat! dar ce fiori!
Dar de ce-ți astâmperi pasul?
Prahova, de ce te miri?
De ce vezi, îți moare mintea
Și-ți întinerește glasul
Iată, vilele răzlețe
Cu ciudate turnulețe!

Tu te-nchini pe dinaintea
Învechitei mânăstiri.

Vezi castelul în lumină;
Brazi trăsniți pe dânsul cad.
Și sub codru, visătoare,
Trece-n gânduri o regină
Palidă e Carmen Sylva!
Al ei nume pomeni îl va
Codru-n veci, c-a fost sub soare
Doamna codrilor de brad.

Să plecăm, frumoasă fată,
Să plecăm, că zăbovim!
Iată, Prahovița în vale,
Ca și tine-o alintată,
Pribeșind cu doru-i volnic!
Iată. Câmpina pe colnic,
Și Doftana-ți iese-n cale
Și noi tot călătorim.

Și-acum trenul când mai vine
Nu te temi! Cu el în pas
Fuși alături, salți nebună,
Râzi de el, și el de tine!
El ușor și tu ușoară
Dar el zboară, zboară, zboară,
Și prin văi departe sună
Batjocoritoru-i glas.

Dar ce ai, frumoasă fată,
De ce-ți bate pieptul des?
Prahova, după movilă
Pentru ce te-oprești mirată

Și pleci ochii? Colo-n zare
Un flăcău frumos răsare,
E Teleajenul, copilă,
Simți că este-al tău ales.

Semne el cu mâna-ți face;
Tu roșești râzând mereu,
Și râzând te-neacă plânsul.
Prahova, te las în pace!
Nu mai ceri a mea-nsoțire,
Te-am adus până la mire:
Mână-n mână tu cu dânsul
Să plecați cu Dumnezeu!